DZIENNIK URZĘDOWY MINISTERSTWA FINANSÓW

WARSZAWA, 31 grudnia 1953 **Nr 14/11 gm/*)** Poz. 45 — 47

45

INSTRUKCJA MINISTRA FINANSÓW

z dnia 11 grudnia 1953 r.

w sprawie przekazania na makulaturę niektórych akt spraw karno-skarbowych.

W związku z uchwałą Nr 456 Prezydium Rządu z dnia 24 maja 1952 r. w sprawie gospodarki makulaturą (Monitor Polski Nr A-51, poz. 691) oraz celem zlikwidowania zbędnych akt nie przedstawiających wartości użytkowej dla potrzeb administracji i przekazania ich na makulaturę, poleca się, co następuje:

§ 1. Kierownicy wydziałów finansowych prezydiów rad narodowych i rad narodowych m. st. Warszawy i m. Łodzi zarządzą wydzielenie akt znajdujących się w przechowaniu w wydziałach (oddziałach) finansowych prezydiów rad narodowych wszystkich szczebli, tych spraw karnych-skarbowych, które zostały prawomocnie rozstrzygnięte w postępowaniu przed organami finansowymi, jeżeli w sprawach tych na podstawie art. 32 i 46 prawa karnego-skarbowego nastąpiło już zatarcie skazania.

§ 2. Wydzielanie akt na makulaturę odbywać się powinno komisyjnie. W skład komisji wchodzą: Kierownik oddziału (referatu), którego akta podlegają wydzieleniu, pracownik tegoż oddziału (referatu) oraz pracownik odpowiedzialny za składnicę akt.

§ 3. Dla wydzielonych akt należy sporządzić wykaz akt przeznaczonych na makulaturę według wzoru stanowiącego załącznik „Instrukcji".

§ 4. Dwa egzemplarze wykazu należy przesłać właściwemu wojewódzkiemu archiwum państwowemu celem uzyskania pisemnego zezwolenia na przekazanie akt na makulaturę.

§ 5. Odpis wydanego przez właściwą władzę archiwalną zezwolenia na przekazanie akt na makulaturę powinien być pozostawiony w aktach wydziału (oddziału), któremu zezwolenie wydano, a oryginał przekazany wraz z wybrakowaną makulaturą do Zbiornicy Odpadków Użytkowych

§ 6. Przed uzyskaniem zezwolenia na przekazanie akt na makulaturę akta wydzielone nie mogą być rozsypywane, wyjmowane z teczek lub segregatorów, belowane ani przekazywane Zbiornicom Odpadków Użytkowych.

§ 7. Po uzyskaniu zezwolenia, Kierownicy właściwych wydziałów (oddziałów) finansowych prezydiów rad narodowych zarządzą przekazanie akt właściwej terytorialnie Zbiornicy Odpadków Użytkowych.

§ 8. Przeznaczone na makulaturę akta przed ich dostarczeniem Zbiornicom Odpadków Użytkowych powinny być zdekompletowane przez poprucie zeszytów, wyłączenie części składowych akt nadających się do używania, jak oprawa, karton, płótno, niezniszczone obwoluty i czysty papier.

§ 9. Przekazanie akt na makulaturę powinno być odnotowane w odnośnych rejestrach oraz wykazie akt sporządzonym przez członków Komisji, pozostającym na przechowaniu w wydziale (oddziale).

§ 10. We wszystkich sprawach związanych z wydzielaniem akt, wydziały finansowe mogą zasięgać opinii bezpośrednio we właściwych wojewódzkich archiwach państwowych.

§ 11. Delegatom wojewódzkich archiwów państwowych należy zapewnić dostęp do akt przekazywanych na makulaturę.

§ 12. Instrukcja wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów T. Dietrich

Załącznik do instrukcji Ministra Finansów.

w z ó r

(oznaczenie organu finansowego)

W Y K A Z

akt spraw karnych-skarbowych zakwalifikowanych do przekazania na makulaturę.

Lp.	Oznaczenie rejestrów karnych z podaniem kolejnych numerów pozycji pod którymi wydzielone sprawy zostały zapisane.	Ilość wydzielonych tomów z każdego rejestru karnego	U w a g i
1.	Np. Rejestr karny z roku 1945 poz. 1—24, 28, 30, 53 itp.	Np. 605	
2.	Rejestr karny z r. 1946 poz.	Np. 210	
3.	Rejestr karny z r. 1947 poz.	Np. 60	
	Ogólna ilość tomów akt zakwalifikowanych na makulaturę	875	

*) Ostatni numer w b. r.

46

OKÓLNIK

z dnia 25 listopada 1953 r.

o stosowaniu przepisu § 28 ust. 1 pkt 9) rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 6 czerwca 1951 r. w sprawie wykonania dekretu o podatku obrotowym. Nr PM. 13111/2/53.

W związku z wątpliwościami podniesionymi przy stosowaniu przepisu § 28 ust. 1 pkt 9) rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 6 czerwca 1951 r. w sprawie wykonania dekretu o podatku obrotowym (Dz. U. Nr 35, poz. 273) oraz w uzupełnieniu okólnika z dnia 7 lutego 1953 r. Nr PM. 16348/2/52 (Dz. Urz. Min. Fin. Nr 5, poz. 12) Ministerstwo Finansów wyjaśnia, że do obuwia wytworzonego z zamszu należy stosować podwyższoną stawkę podatku obrotowego jedynie w tych przypadkach, gdy obuwie to wykonane zostało z naturalnego zamszu tj. wyprodukowanego ze skór antylopy, gemzy, kozicy górskiej, renifera, jelenia i sarny.

Wszelkie imitacje zamszu nie uzasadniają stosowania podwyższonej stawki podatku obrotowego.

Dyrektor Departamentu S. Kołakowski

47

OKÓLNIK

z dnia 18 grudnia 1953 r.

w sprawie wyjaśnień do niektórych przepisów karnych dekretu z dnia 24 czerwca 1953 r. o wyrobie i przerobie spirytusu oraz dekretu z dnia 24 czerwca 1953 r. o uprawie tytoniu i wytwarzaniu wyrobów tytoniowych. Nr PM. 14534/6/53.

W Dzienniku Ustaw z dnia 7 lipca 1953 r. Nr 34 pod pozycjami 143 i 144 zostały ogłoszone dekrety z dnia 24 czerwca 1953 r.

1. o wyrobie i przerobie spirytusu,
2. o uprawie tytoniu i wytwarzaniu wyrobów tytoniowych.

Powyższe dekrety weszły w życie z dniem ogłoszenia, tj. w dniu 7 lipca 1953 r.

Z chwilą wejścia w życie tych dekretów straciły moc:

1. rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym (Dz. U. Nr 63, poz. 586 z późniejszymi zmianami),
2. ustawa z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. Nr 47, poz. 409 z późniejszymi zmianami),
3. ustawa z dnia 18 marca 1932 r. o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa „Polski Monopol Tytoniowy" (Dz. U. Nr 26, poz. 240 z późniejszymi zmianami),
4. przepisy dekretu z dnia 11 kwietnia 1947 r. — prawo karne skarbowe (Dz. U. Nr 32, poz. 140 z późniejszymi zmianami), dotyczące naruszenia przepisów o monopolach spirytusowym i tytoniowym.

Pozostają jednak w mocy:

a) dotychczasowe przepisy w zakresie kontroli procesu produkcji i obrotu spirytusem do czasu zastąpienia ich przepisami wydanymi na podstawie art. 2 powołanego dekretu o wyrobie i przerobie spirytusu oraz na podstawie przepisów dekretu z dnia 29 października 1952 r. o gospodarowaniu artykułami obrotu towarowego i zaopatrzenia (Dz. U. Nr 44, poz. 301),

b) dotychczasowe przepisy w zakresie handlu spirytusem i wódką z tym, że wykonanie tych przepisów w zakresie handlu detalicznego należy do właściwości Ministra Handlu Wewnętrznego,

c) dotychczasowe przepisy wydane w wykonaniu ustaw, wymienionych w punktach 2 i 3 do czasu zastąpienia ich przepisami wydanymi na podstawie powołanego dekretu o uprawie tytoniu i wytwarzaniu wyrobów tytoniowych, o ile nie są z nim sprzeczne z tym, że wykonanie dotychczasowych przepisów dotyczących sprzedaży wyrobów tytoniowych należy w zakresie handlu detalicznego do właściwości Ministra Handlu Wewnętrznego.

W miejsce uchylonych przepisów wspomniane dekrety zawierają nowe przepisy wprowadzające określone ograniczenia w zakresie wytwórczości spirytusu i wódek oraz w zakresie uprawy tytoniu i produkcji wyrobów tytoniowych. Te ograniczenia obejmują wyrób, oczyszczanie i odwadnianie spirytusu, wydzielanie spirytusu i innego produktu i wyrób wódek oraz uprawę tytoniu i wytwarzanie wyrobów tytoniowych.

Przepisy tych samych dekretów zawierają również postanowienia karne za naruszenie przewidzianych w nich ograniczeń. Celem jednolitego stosowania tych postanowień Ministerstwo Finansów, działając w porozumieniu z Ministerstwem Sprawiedliwości oraz Generalną Prokuraturą PRL udziela następujących w tym względzie wyjaśnień.

Jak wynika ze wspomnianych postanowień karnych naruszenia nowowprowadzonych ograniczeń w zakresie wyrobu i przerobu spirytusu oraz w zakresie uprawy tytoniu i wytwarzaniu wyrobów tytoniowych stanowią przestępstwa zagrożone zasadniczymi karami więzienia lub aresztu i karami grzywny. I tylko jedno przestępstwo przewidziane w artykule 7 obu dekretów jest zagrożone alternatywnie karą pracy poprawczej albo karą grzywny. Przestępstwo to zachodzi wówczas, gdy z niektórych przestępstw określonych w tych dekretach powstała nieznaczna szkoda, a mianowicie:

1. w zakresie gospodarki spirytusowej — z czynów określonych w art. 3 ust. 2 (odkażanie spirytusu lub osłabianie działania środka skażającego),
2. w zakresie gospodarki tytoniowej — z czynów określonych w art. 4 ust. 1 (bezprawna uprawa rośliny tytoniowej lub pielęgnowanie rośliny tytoniowej dziko wyrosłej) albo z czynów określonych w art. 4 ust. 2 (zatajenie wytworzonego przez siebie surowca tytoniowego lub wytwarzanie wyrobów tytoniowych bez zezwolenia lub wbrew warunkom zezwolenia) bądź wreszcie z czynów, określonych w art. 5) nabycie, zbycie lub przechowywanie tytoniu pochodzącego z bezprawnej uprawy lub niedozwolonego wyrobu albo bezprawne wprowadzenie tytoniu do obrotu).

Zakres nieznacznej szkody w następstwie powyższych przestępstw został określony w rozporządzeniach Ministra Przemysłu Rolnego i Spożywczego z dnia 3 września 1953 r. (Dz. U. Nr 45, poz. 219 i 220).

W myśl przepisów art. 7 ust. 2 powyższych dekretów orzekanie w sprawach o czyny określone w ust. 1 tego artykułu ma się odbywać w trybie postępowania karno-administracyjnego, czyli na podstawie przepisów ustawy o orzecznictwie karno-administracyjnym (Dz. U. Nr 66, poz. 454 z 1951 r.).

Nastąpić to ma jednak dopiero w terminie określonym w drodze rozporządzenia przez Radę Ministrów. Do czasu zaś wydania tego rozporządzenia w sprawach o czyny przewidziane w art. 7 ust. 1 obu dekretów orzecznictwo powinny sprawować organa finansowe w dotychczasowym trybie (art. 9 ust. 2 obu dekretów).

Oznacza to, że w sprawach o przestępstwa, przewidziane w art. 7 ust. 1 obu dekretów orzecznictwo powinny sprawować wydziały finansowe właściwych prezydiów rad narodowych w dotychczasowym trybie czyli w trybie przewidzianym w prawie karnym skarbowym. Biorąc pod uwagę, że przestępstwa przewidziane w art. 7 ust. 1 obu dekretów są zagrożone karą pracy poprawczej, że tego rodzaju kary nie przewidują zarówno kodeks karny jak i prawo karne skarbowe należy przyjść do wniosku, że przy sprawowaniu przez właściwe organy finansowe orzecznictwa w sprawach o te przestępstwa należy odpowiednio stosować przepisy przewidziane w dziale II (art. 8, 10 — 16) ustawy z dnia 15 grudnia 1951 r. o orzecznictwie karno-administracyjnym (Dz. U. Nr 68, poz. 454) oraz w zakresie postępowania przepisy prawa karnego skarbowego z tą tylko zmianą, że do zasad i trybu wykonania kary poprawczej prawomocnie orzeczonej w sprawach za te przestępstwa należy stosować przepisy wydane z mocy wyżej powołanej ustawy o orzecznictwie karno-administracyjnym.

Jeśli chodzi o ściganie pozostałych przestępstw objętych omawianymi dekretami — to ściganie ich należy do wyłącznej kompetencji władz sądowych, a rola organów finansowych w sprawach o te przestępstwa ograniczy się do spełnienia obowiązku przewidzianego art. 228 § 2 kodeksu postępowania karnego, tj. do niezwłocznego zawiadomienia o przestępstwie,

o którym dowie się organ finansowy, — właściwego prokuratora, organów bezpieczeństwa publicznego lub Milicji Obywatelskiej.

Tak należy postępować w należących do właściwości sądowej sprawach o przestępstwa popełnione po wejściu w życie obu dekretów, czyli o przestępstwa popełnione z dniem 7 lipca 1953 r., jak również o przestępstwa popełnione przed dniem 7 lipca 1953 r., jeżeli w sprawach o te przestępstwa przed dniem 7 lipca 1953 r. nie wszczęto postępowania karnego skarbowego. W myśl bowiem art. 9 ust. 3 obu dekretów, w sprawach wszczętych przed dniem 7 lipca 1953 r. o występki i wykroczenia w zakresie przepisów o monopolach spirytusowym i tytoniowym nie zagrożonych według prawa karnego skarbowego zasadniczymi karami pozbawienia wolności, organy finansowe orzekają w trybie dotychczasowym.

Oznacza to, że, jeżeli przestępstwo należące do właściwości sądowej na podstawie przepisów omawianych dekretów zostało popełnione przed dniem 7 lipca 1953 r. i nie jest zagrożone według prawa karnego skarbowego zasadniczymi karami pozbawienia wolności — to orzecznictwo w sprawie o to przestępstwo może należeć bądź do organów finansowych, bądź do sądu, w zależności od tego, czy przed dniem 7 lipca 1953 r. została wszczęta przez organ finansowy sprawa karna, czy też nie. Jeżeli np. bezprawną uprawę roślin tytoniowych wykryto przed dniem 7 lipca 1953 r., to orzecznictwo w sprawie o to przestępstwo należy do właściwości organu finansowego, natomiast jeżeli tego samego rodzaju przestępstwo wykryto po dniu 7 lipca 1953 r., to orzecznictwo w tej sprawie będzie należało do właściwości sądu mimo, że oba przestępstwa nie są zagrożone według prawa karnego skarbowego zasadniczymi karami pozbawienia wolności i niezależnie od tego, że w obu sprawach w myśl postanowień art. 2 kodeksu karnego należy wymierzyć karę przewidzianą w art. 58 p.k.s., która jest względniejsza dla sprawcy. Stąd wynika, że o właściwości do orzekania w sprawach o przestępstwa przewidziane w omawianych dekretach a popełnionych przed wejściem ich w życie decyduje nie moment ich popełnienia, a moment ich wykrycia, który w postępowaniu karnym skarbowym zwykle zbiega się z momentem wszczęcia odnośnej sprawy. Odmiennie sytuacja przedstawia się, gdy chodzi o wykroczenia skarbowe i o te występki skarbowe z zakresu naruszeń przepisów o monopolach spirytusowym i tytoniowym, które nie znalazły odzwierciedlenia w postanowieniach karnych omawianych dekretów. Biorąc pod uwagę, że z chwilą wejścia w życie omawianych dekretów straciły moc obowiązującą przepisy prawa karnego skarbowego w zakresie naruszeń przepisów o monopolach spirytusowym i tytoniowym należy przyjść do wniosku, że czyny określone w uchylonych przepisach prawa karnego skarbowego przestały być przestępstwami skarbowymi i jeżeli nie ulegają one ukaraniu z mocy przepisów omawianych dekretów lub kodeksu karnego, to czyny te w ogóle nie są przestępstwami. Dlatego też sprawy karne o takie czyny popełnione po wejściu w życie omawianych dekretów nie powinny być wszczynane, a sprawy, wszczęte przed wejściem w życie tych dekretów powinny być umorzone na podstawie przepisów artykułu 2 K.K.

Właściwymi do umorzenia postępowania karnego w powyższych sprawach wszczętych przed wejściem w życie omawianych dekretów są sądy bądź organa finansowe w zależności od tego, czy chodzi o przestępstwo zagrożone według przepisów prawa karnego skarbowego zasadniczymi karami pozbawienia wolności, czy też nie (art. 9 ust. 3 obu dekretów). Organa finansowe są więc uprawnione do umorzenia postępowania na podstawie art. 2 K.K. we wszystkich wszczętych przed wejściem w życie omawianych dekretów sprawach o wykroczenia skarbowe i w tych sprawach o występki skarbowe, które według prawa karnego skarbowego nie są zagrożone zasadniczymi karami pozbawienia wolności, o ile przestępstwa te polegają na naruszeniu przepisów z zakresu monopolu spirytusowego i tytoniowego. Natomiast do orzekania w sprawach o występki polegające na naruszeniu wspomnianych przepisów wszczętych przed dniem wejścia w życie omawianych dekretów, a zagrożonych według prawa karnego skarbowego zasadniczymi karami pozbawienia wolności są uprawnione sądy. A więc np. posiadanie spirytusu pochodzącego z niedozwolonego wyrobu jest zagrożone zasadniczą karą pozbawienia wolności zarówno według przepisów nowego dekretu jak i według przepisów p.k.s. i dlatego orzecznictwo w sprawach o tego rodzaju przestępstwa należy do wyłącznej kompetencji sądowej niezależnie od czasu popełnienia i wykrycia przestępstwa. Dlatego też wszczęte przed dniem 7 lipca 1953 r. o te występki sprawy powinny być niezwłocznie przekazane właściwym prokuratorom.

Reasumując wyżej przytoczone wyjaśnienia, Ministerstwo Finansów stwierdza, że rola organów finansowych w wykonywaniu przepisów omawianych dekretów na odcinku karnym sprowadza się do następujących czynności:

1. zawiadamiania właściwego prokuratora o przestępstwach należących według przepisów omawianych dekretów do właściwości sądów,
2. w okresie przejściowym do terminu, który określi rozporządzenie Rady Ministrów, sprawowanie orzecznictwa w sprawach o przestępstwa przewidziane w art. 7 ustęp 1 obu dekretów, tj. o czyny, z których wynikła tylko nieznaczna szkoda dla gospodarki narodowej,
3. sprawowanie orzecznictwa we wszczętych przed dniem 7 lipca 1953 r. sprawach o te występki z zakresu naruszenia przepisów o monopolach spirytusowym i tytoniowym, które według p.k.s. nie są zagrożone zasadniczymi karami pozbawienia wolności, lecz które według postanowień karnych omawianych dekretów ulegają surowszej represji karnej,
4. umorzenia postępowania karnego we wszczętych przed dniem 7 lipca 1953 r. sprawach o wszystkie wykroczenia z zakresu naruszeń przepisów o monopolach spirytusowym i tytoniowym, jako nie ulegające ukaraniu z mocy przepisów omawianych dekretów i o te występki z tego samego zakresu, które według przepisów p.k.s. nie są zagrożone zasadniczymi karami pozbawienia wolności i nie ulegają ukaraniu z mocy przepisów omawianych dekretów lub kodeksu karnego.

Postępowanie w sprawach o przestępstwa wymienione w poprzednim ustępie niniejszego okólnika powinno odbywać się w sprawach o przestępstwa określone w pkt 2 według przepisów p.k.s. przy odpowiednim zastosowaniu wyżej wyszczególnionych przepisów ustawy o orzecznictwie karno-administracyjnym, w sprawach zaś określonych w punktach 3 i 4 — według przepisów p.k.s. przy zastosowaniu art. 2 K.K.

Jednocześnie Ministerstwo Finansów powołuje się na okólnik z dnia 31.I.1953 r. Nr FM 12478/6/52 w sprawie przyśpieszenia i usprawnienia postępowania karnego skarbowego i zaznacza, że postępowanie karne w sprawach o przestępstwa przewidziane w art. 7 ust. 1 obu dekretów powinno toczyć się w szczególnie przyśpieszonym tempie, a to ze względu na krótkie terminy przedawnienia orzekania i przedawnienia wykonania kary przewidziane w art. 16 powołanej ustawy o orzecznictwie karno-administracyjnym.

Dyrektor Departamentu S. Kołakowski

KOMUNIKAT

W Nr 37 Biuletynu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego pod pozycją 191 zostało opublikowane zarządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministra Finansów Nr 322 z dnia 7 listopada 1953 r. w sprawie trybu organizowania, planowania i finansowania produkcji doświadczalnej.

KOMUNIKATY

o unieważnieniu blankietów pokwitowań kasowych.

Unieważnia się:

1) blankiety pokwitowań kasowych z kwitariusza przychodowego dla poborców wzór Nr 1 od Nr 4432/5 do Nr 4432/100, zagubione przez pracownika III Urzędu Obwodowego Wydziału Społeczno-Administracyjnego Pr M.R.N. w Krakowie.

2) blankiety pokwitowań kasowych na podatek gruntowy za Nr Nr 1268—1300, 1316—1400, 1954—2000, skradzione sołtysowi gromady Kiedrzyn w okręgu P.W.R.N. w Stalinogrodzie.

3) kwitariusz należności różnych poborcy wzór Nr F. 622 Seria A od Nr 0763101 do Nr 0763200 włącznie, skradziony pracownikowi Wydziału Finansowego Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w Łodzi w dniu 23 lipca 1953 r.

4) blankiety pokwitowań kasowych Seria F. od Nr 242301 do Nr 242400, opatrzone pieczęcią urzędową Wydziału Finansowego we Wschowie, nie zwrócone przez poborcę skarbowego b. wydziału podatków wiejskich.

5) blankiety pokwitowań kasowych z bloku kwitariusza kasowego Nr 10/53, od Nr 896 do 1000, zagubione przez sołtysa gromady Stare Macki, gminy Sławków.

6) blankiety pokwitowań kasowych Seria F od Nr 328501 — 328600 i Serii D od Nr 449865 — 449900, zagubione przez poborcę skarbowego w Wydziale Finansowym P.P.R.N. w Zawierciu.

7) blankiety pokwitowań kasowych za Nr 656695 — 656700 i Nr 929301 — 929400 zagubionych przez sołtysa gromady Prandocin Wys., gmina Kacice, woj. Krakowskiego.

8) blankiety pokwitowań kasowych z kwitariusza przychodowego dla poborców za Nr Nr 649301 — 649400, zagubione w Samodzielnym Oddziale Podatków Wiejskich P.M.R.N. w Krakowie.

9) blankiety pokwitowań kasowych z kwitariuszy przychodowych Seria A od Nr 309198a Nr 309200e oraz Nr 1 od Nr 602320 do Nr 602400, skradzione poborcy skarbowemu b. Wydziału Podatków Wiejskich P.P.R.N. w Nowym Targu.

10) blankiety pokwitowań kasowych za Nr 5701 — 5800 zagubione w Samodzielnym Oddziale Podatków Wiejskich P.R.N. w m. st. Warszawie oraz za Nr 5743 — 5800 zagubione przez sołtysa gr. Wawrzyszew D.R.N. Żoliborz.

11) blankiety pokwitowań kasowych za Nr Nr 944501 — 944600 M. 2891 — 2990 M., 2491 — 2590 M., 2191 — 2290 M., skradzionych sołtysom gromad Komsin, Radzikowo Stare, Boguszyn Nowy i Radzikowo Nowe, gminy Sielc, pow. Płońsk.

KOMUNIKAT

Podaje się do wiadomości, że opłaty za prenumeratę Dziennika Urzędowego Ministerstwa Finansów w roku 1954 wynosić będą: rocznie zł 40, półrocznie zł 22 i kwartalnie zł 12.

Wymienione należności winny być wpłacane przed rozpoczęciem okresu prenumeraty na r-k Ministerstwa Finansów Nr 70-412-2400/2 w N.B.P. I Oddział Miejski Warszawa-Praga. Na odcinku dowodu wpłaty należy w sposób czytelny podać cel wpłaty, okres czasu którego wpłata dotyczy, nazwę i adres (z uwzględnieniem ulicy i Nr domu) dokonywującego wpłatę oraz ilość zapotrzebowanych egzemplarzy wydawnictwa.

Nadsyłanie pisemnych zamówień jest zbędne, gdyż wysyłanie wydawnictwa dokonywane będzie na podstawie otrzymywanych wpłat i ustaje automatycznie z końcem opłaconego okresu prenumeraty.

Rachunki za prenumeratę nie będą wystawiane.

Jednostki administracyjne objęte budżetem centralnym powinny zapotrzebowanie na bezpłatną prenumeratę Dziennika Urzędowego Ministerstwa Finansów zgłaszać za pośrednictwem właściwego ministerstwa (urzędu centralnego), a jednostki objęte budżetem terenowym — za pośrednictwem prezydium właściwej wojewódzkiej rady narodowej. Zapotrzebowanie to winno być dokonywane w granicach niezbędnych potrzeb przy ścisłym przestrzeganiu zasady oszczędności.

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Finansów, Warszawa, ul. Świętokrzyska 12.

Prenumerata wynosi: rocznie — zł 40; półrocznie — zł 22; kwartalnie — zł 12.

Należność za prenumeratę należy wpłacać z góry na 15 dni przed rozpoczęciem kwartału kalendarzowego na r-k Ministerstwa Finansów — Zarząd Centralny Nr 70-412-2400/2 w N.B.P. Oddział Warszawa-Praga.

Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów wnosić należy do Administracji

Cena zł 1,00

Druk. PWPW, Warszawa, ul. Sanguszki 1. Zam. 20381. 5-B-10305. 21.000.